

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBLIOTEK

100155 5547

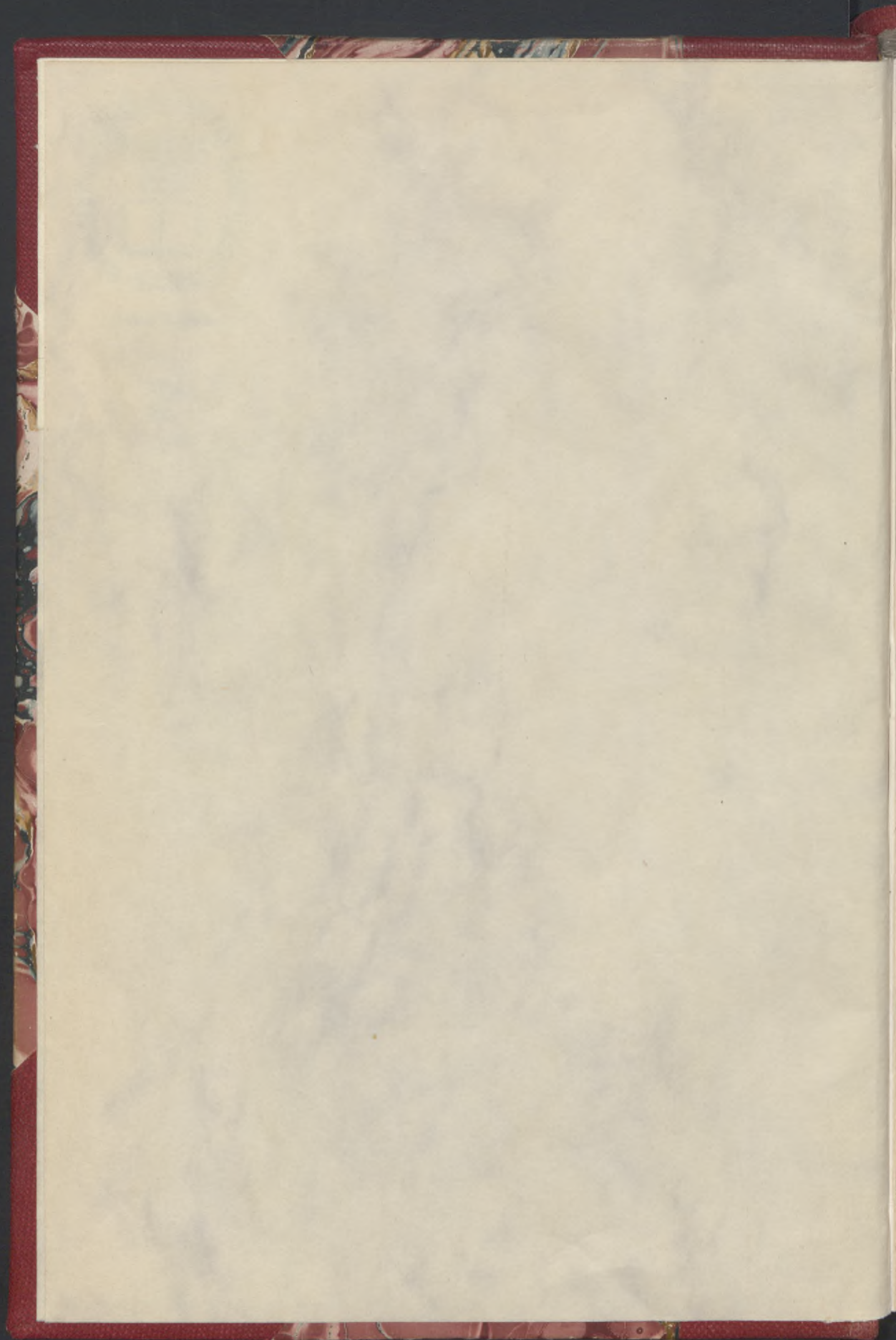

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.

W. G. L. JOHNSON
WINNEN
WIN JORDEN

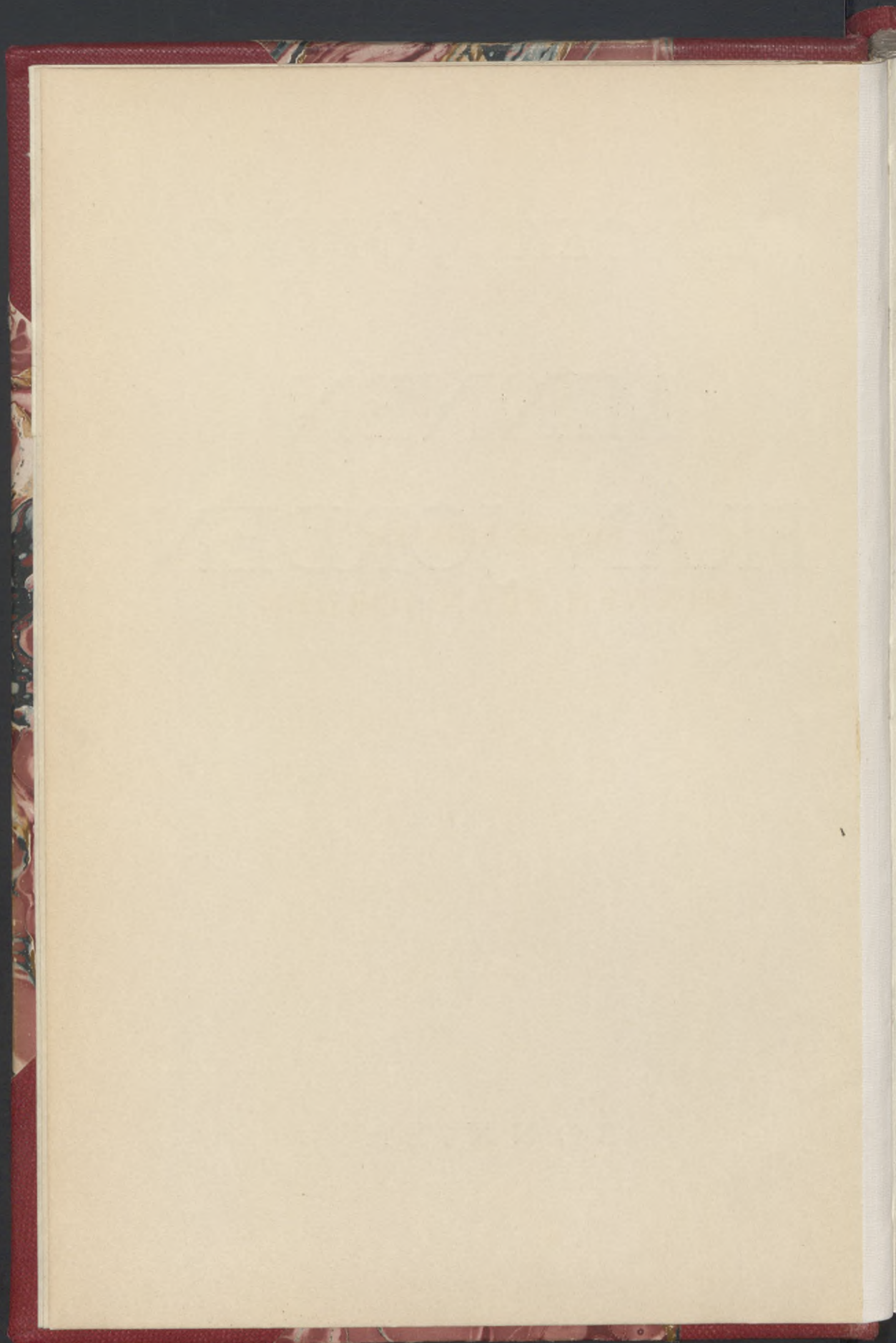
Litt.
Sr.

BIRGER SJÖBERG

MINNEN
FRÅN JORDEN

BONNIERS

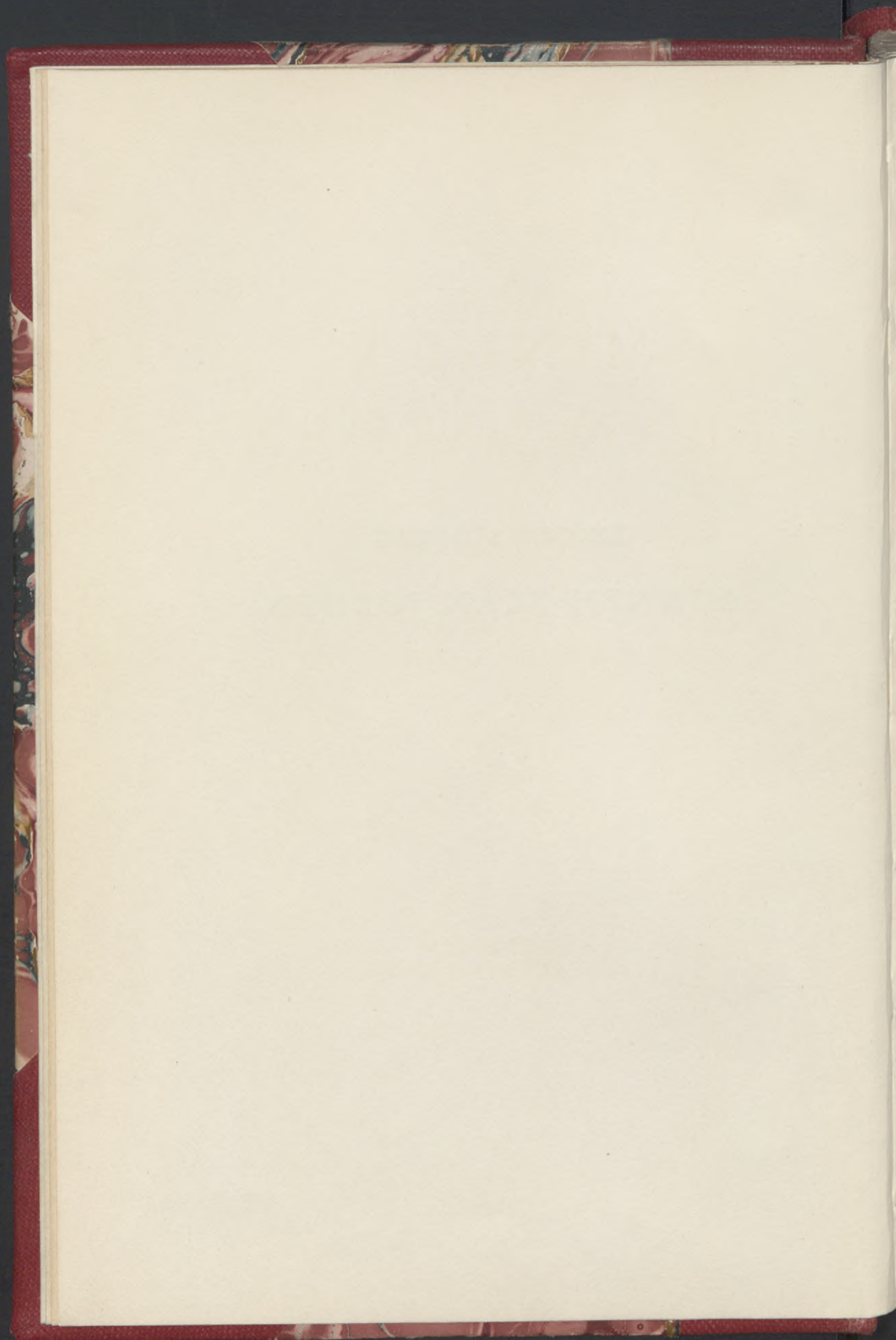

BIRGER SJÖBERG
MINNEN FRÅN JORDEN

S. 40
2050

BIRGER SJÖBERG

MINNEN
FRÅN JORDEN

EFTERLÄMNAD E DIKTER

UTVALDA AV
ERNST NORLIND OCH AUGUST PETERSON

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1940

FÖRORD

Strax efter Birger Sjöbergs död utgavs en postum Fridasamling. Om det manuskript, som låg till grund för samlingen, yttrade utgivarna vid tillfället att "det torde ha varit kärnan av vad författaren och kompositören vid och strax efter utgivandet av Fridas bok tänkt sig som en andra Fridabok". Det var den omständigheten att verket så att säga i allt väsentligt förelåg färdigt, som gjorde att man så snart kunde presentera en volym av den bortgångnes penna.

Härmed är också indirekt förklarat, varför man inte inom den närmaste därefter följande tiden kunde förelbringa mera av den produktion, som i övrigt kunde finnas i skaldens kvarlåtenskap och på andra håll. Det existerade en sådan, men den var inte i ordets egentliga mening tillgänglig och färdig för publicering, i varje fall inte i den utsträckning som måste fordras. Den krävde i stor omfattning studier och undersökningar samt ett grundligt urval. Bland manuskripten i skaldens hem funnos visserligen jämte väsentliga delar av hans ungdomsvisor många

helt fullbordade dikter med ursprungsdatum ända fram till tiden före hans död. Vidare hade man ju i pressen alster av båda dessa slag samt av prosakaraktär med mer eller mindre litterär syftning. Efter hand hopbragtes emellertid manuskript av dessa olika kategorier i avsikt att ingå i en framtida blivande upplaga samlade skrifter.

Men utöver dessa mindre otillgängliga manuskript fanns det, som nyss antytts, i diktarens personliga kvarläten-skap bland stora mängder av fragment och utkast även manuskript, som efter ett noggrannare gransknings- och forskningsarbete kunde visa sig vara av stort litterärt värde (frånsett andra synpunkter). Likaledes kunde en utforskning av manuskriptinnehav hos vänner till skalden bringa fram okända eller förbisedda verk. Allt detta förutsatte emellertid ett sakkunnigt kritiskt arbete.

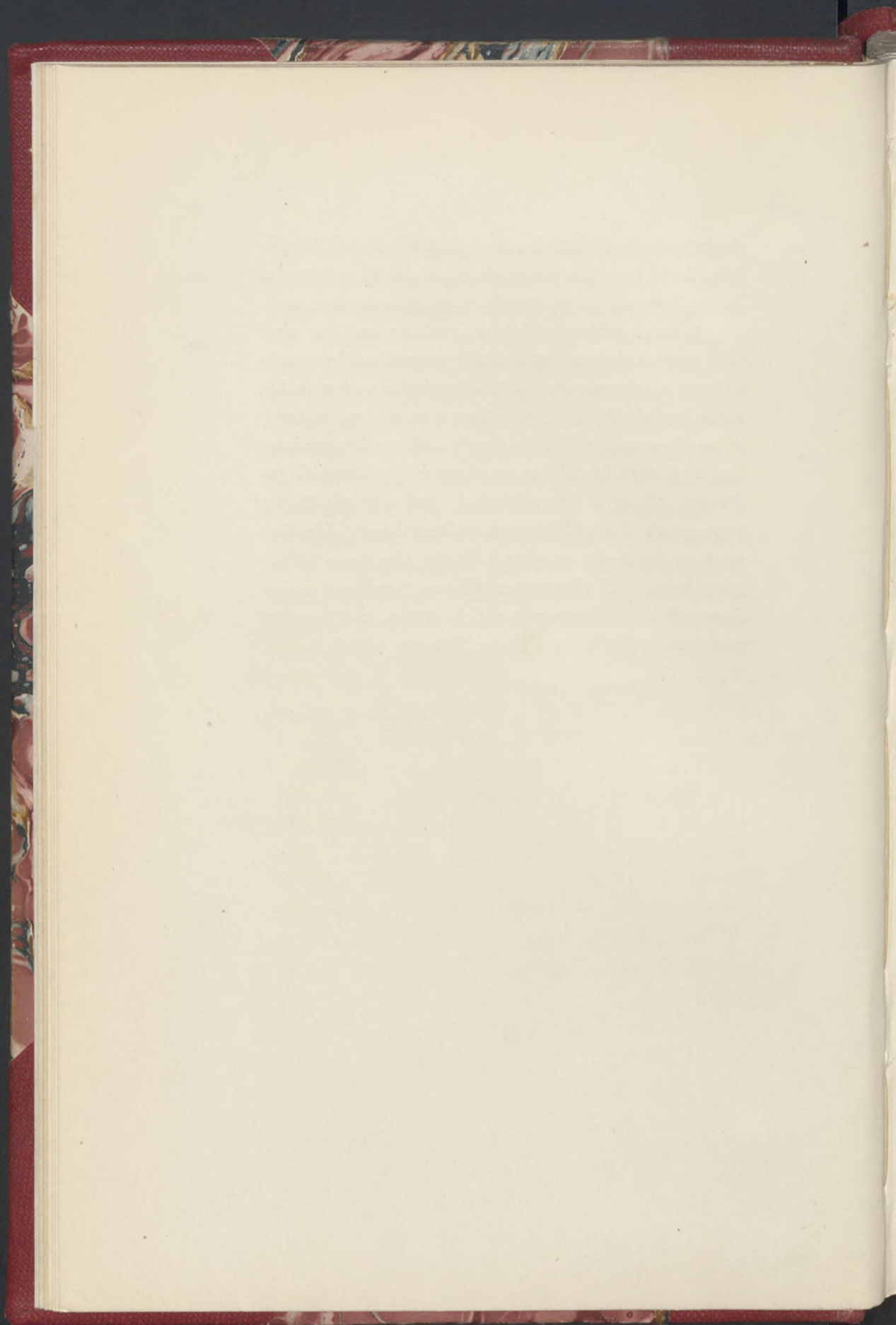
Det föll sig nu så, att en litteraturhistoriker, lektor August Peterson i Vänersborg, för några år sedan börjat ingående forskningar i Birger Sjöbergs livs- och dikt-historia. Till hans förfogande ställdes alla papper i kvar-låtenskapen såväl som hos de efterlevande. De först-nämnda utgjorde ett väldigt undersökningsmaterial. Där-jämte undersökte han även alla andra tänkbara källor. För att ej föregripa vad han själv här kan ha att säga om sitt arbete är endast att i korthet konstatera att jämte andra resultat, som lektor Petersons långvariga, om-fattande och systematiska undersökningar kunnat ge,

föreligger även en betydande samling av manuskript till hela dikter. Det är ur denna liksom ur den först nämnda, förut gjorda samlingen, som det nu utgivna urvalet gjorts.

Det var angeläget att detta urval verkställdes med strängaste objektivitet utan alltför personliga bisynpunkter men också utan att själva känslan för verket åsidosattes. Det visade sig så lyckligt att man för urvalet utom lektor Petersons sakkunskap och insikter i materialet kunde påräkna biträde av en annan högst värdefull bedömare, nämligen Ernst Norlind, god vän till Birger Sjöberg och lika god kännare av hans konst. Han förmedlade för övrigt en gång i världen det första Frida-manuskriptet till förläggaren. Genom samarbete mellan dessa två har sakkunnig överblick och insikt förbundits med konstnärlig insyn i Birger Sjöbergs diktvärld.

Lidingö 13 nov. 1940.

Gösta Sjöberg

Av de 48 Birger Sjöbergsdikter, som här publiceras, härstammar 15 från ett tidigare, hittills opublicerat urval, nämligen *Mitt barndomshem*, *Svar på beställning*, *Vresig fackla*, *Nattstycke*, *Besvärjaren*, *Krånglig karl*, *Gamling vid strömmen*, *Hämnarkväde*, *Dimstråk*, *Hopplöst fall*, *Byta blod*, *Morgonväckning*, *Att smälta maten*, *För dig finns plats* och *I skimmerlandet*. Några av dem har varit återgivna i tidningar eller tidskrifter, bl. a. Bonniers Veckotidning och Stockholms Dagblad. De hör till Birger Sjöbergs senare diktarskede, närmast tiden kring Kriser och Kransar, företrädesvis tiden efter detta verk. Omständigheterna styrker uppfattningen att dikternas offentliggörande kan anses sanktionerat av skalden.

Av de övriga dikterna har jag dragit fram 31 ur en manuskriptmängd uppgående till c:a 3,000 dikter och diktfragment eller utkast befintliga i de papper, som ställts till mitt förfogande av författarens efterlevande. Två stycken har anträffats på annat håll tack vare att ett mera omfattande uppspårningsförsök gynnades av en lycklig slump. De är *I brasans dagnar* och *Jag haver nog*.

Själva urvalet har framgått ur flera sällningar. Mot höstsidan förelåg emellertid en elit av 106 dikter, som

jämte det först nämnda tidigare urvalet förelades Ernst Norlind som grund för ett av oss gemensamt företaget strängare urval. Valet var som man kan förstå ingalunda lätt, och vi företog båda uteslutningar på egna grunder, men oftast ha vi varit ense om dem. Vad Ernst Norlinds inlevelse i denna andliga miljö och hans artistiska omdöme betytt för saken behöver blott antydast.

Med smärta har jag ofta redan på ett långt tidigare stadium måst utesluta dikter på grund av en felande versrad, strykningar gjorda av skalden och av andra liknande skäl. I ett par fall har emellertid dikter medtagits efter strykning av någon ofullständig strof, då så kunnat ske utan stympning.

Vad behandlingen av manuskripten i övrigt angår, så kan nämnas att dikter kunnat föreligga i flera redigeringar, och jämkningar har måst företagas mellan dessa. I vissa fall har först efter omfattande stiltekniska jämförelser den riktiga läsarten kunnat fastställas. Inga verkliga ändringar av skaldens ordval har emellertid företagits. Eftersom knappast något mera är att tillägga i detta avseende, framgår sålunda att några rekonstruktioner eller påläggningar icke förekommit. Nystavning har genomförts i de äldre dikter, som icke skrivits med sådan. Jag har i fråga om interpunktion sökt tillämpa de principer, som kunnat utläsas ur författarens allmänna praxis, vilket lett till att skiljetecken här och var måst insättas.

Ett par ord om dikternas tidsursprung. *Mitt barndomshem*, som inleder första avdelningen är, som diktens hela karaktär också anger, av mycket tidigt datum. Intressant nog är att i en annan tidig dikt träffa på en föregångerska till Frida vid namn Sofi. Då denna förekommer i en annan här ej medtagen ungdomsvisa, tillkommen under ett av de allra första av seklets år kan man antaga att dikten i fråga är av ännu tidigare upprinnelse än inledningsnumret. *Frida ensam enar jordens fröjd* är av skalden daterad september 1910. Man kan här se hur Fridadikterna, som till sin största och betydelsefullaste mängd tillkommit kring 1920, dock utbreda sig över en lång tidsrymd. *Vänlig visa till fosterlandet* kan av goda skäl antagas vara betydligt senare än de förut angivna. Dateringar av författaren utöver den nyssnämnda förekommer ej i bokens manuskript.

Vid uppställningen har i viss mån en modifierad kronologisk ordning tillämpats. Frånsett att den kunnat medföra direkta misstag ligger något ovisst i sakens egen natur. I allmänhet är tillkomsttiden för dikter av Kriser och Kransar-karaktär lätt att fastställa till tiden omkring 1924, men det finnes i de efterlämnade papperen många dikter, där grubblaren som skrev Kriser och Kransar redan tidigt framträder.

Ehuru det inte är min sak att i detta sammanhang fälla värdeomdömen, vill jag likväl ha sagt, att jag under mitt

arbete har fått ett allt starkare intryck av den kraft och den nyskapandets klara ingivelse, under vilken dikterna av Kriser och Kransar-art har skrivits — i motsats till en del förmodanden i annan riktning.

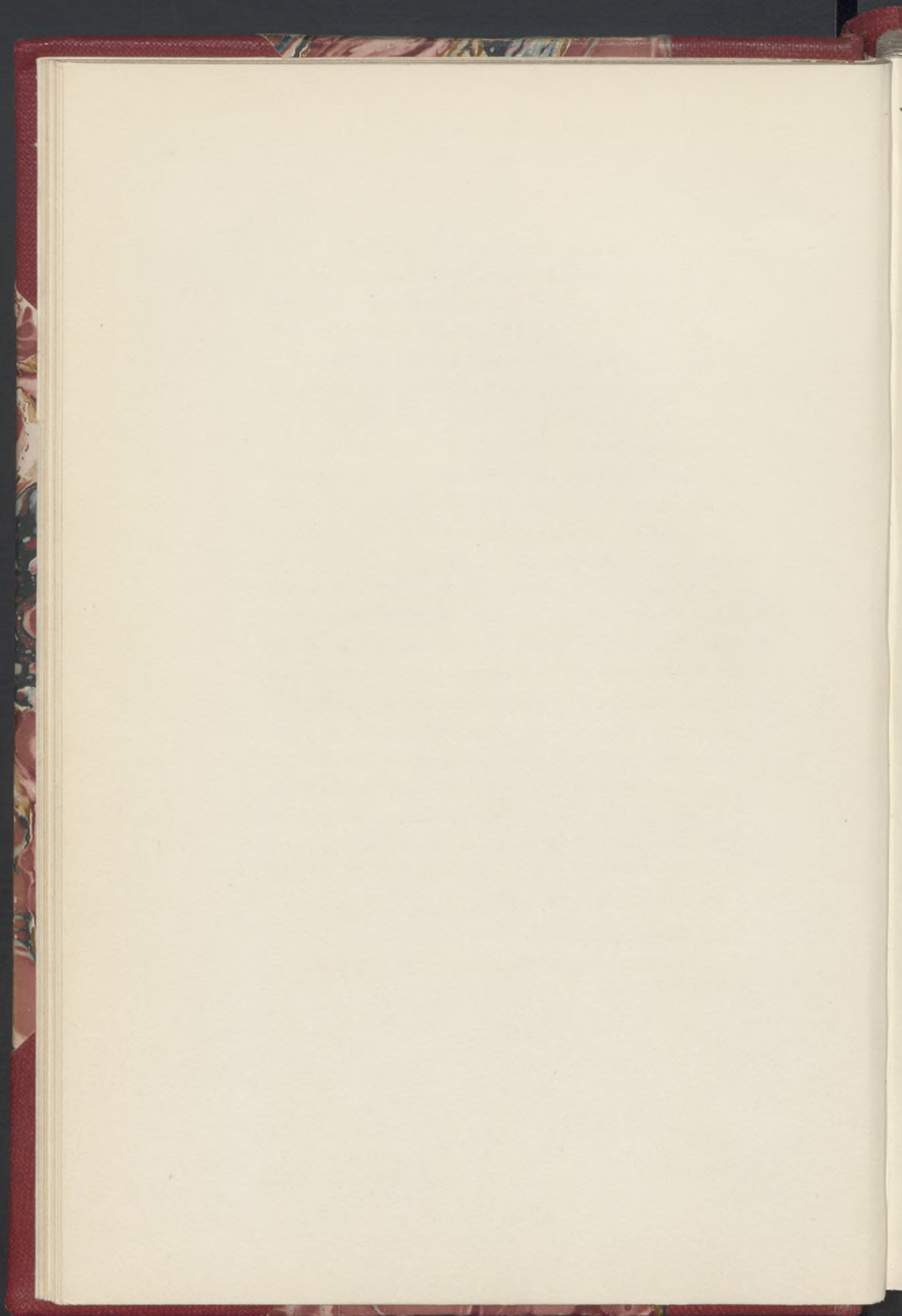
En ytterligare behandling av här högst ytligt vidrörda frågor måste anstå till ett annat sammanhang. Nu blott ett par notiser till dikter i denna bok. *I himlens klara sal* är skaldens högst karakteristiska svar på beteckningen pekoralist, som han mer än en gång fick höra i omskrivning eller mera direkt. Han antar här namnet och gör gemensam sak med den på sin tid så omtalade versifierande sockerbagaren. *Ut du går min son* är också skriven med tanke på erfarenheter av kritiken.

Den sammanfattande titel, under vilken detta urval av dikter utgives, *Minnen från jorden*, är inte någon uppfinning av utgivarna utan en titel, om vilken Birger Sjöberg på sin tid talat och som även finnes i hans anteckningar och planer. Den avsåg ju inte samma diktsamling som den nu föreliggande, men det har i varje fall ansetts värdefullt att pretera en titel som är författarens egen, och som dessutom i fråga om tiden för sin tillkomst och sitt idéinnehåll rätt nära ansluter sig till de nu publicerade dikterna.

Vänersborg i nov. 1940.

Aug. Peterson

I

MITT BARNDOMSHEM

Se, i solens klara ljus
står mitt vita barndomshus
med sin gård och med sitt blomsterland som
grönskar.

Jag kan se det om jag vill,
då jag sitter tyst och still
någon vemodstund när så mitt hjärta önskar.

Och det är en fuktig vret
och ett gammalt grått staket
men med springor där det lyser grönt och ljuvligt.
Och därinnanför är rart —
O, I gröna äpplekart,
I, som locka mig och tubba mig så gruvligt.

Och de röda visthus stå
och ha svarta dörrar på,
men därnedan växa ljusa vassar gröna.
Och jag ser den skumma bod
där det flöt ett älskat blod,
då den grymme gubben nackade min höna.

Och i gårdens bruna sand
syns en tova gräs ibland
och en maskros gul och så det goda syre.
Och vid grinden stolta stå
mina granna rönnar två,
dem jag tog i famn som barn och litet pyre.

Ja, i solens klara ljus
står mitt vita barndomshus,
och vid rutans myrten glänsa lockar gråa —
Från en skorstens röda topp
segla vita duvor opp,
och de skina liksom änglar mot det blåa.

Rosig uppå kinden dröjer
invid vattenkran Sofi,
medan vårens fågel höjer
upp sitt första jubelskri.
Tofflor har hon på,
gula lockar slå
på den vita pannans rund till vindens melodi.

Glad är jag att henne skåda,
där hon tvättar karaffin
och en liten granrislåda
med en sådan trevlig min.
Askan far i vind
mot den röda kind
munnen liknar där den myser något purpurvin.

Bakom huset rönnen gungar
med sin nya krona grön.
Fågelflocken den betungar
mätt av vårens första frön,
vilka föras fram
genom dunst och damm
av en vind, som drar med skogsdoft ända ifrån
sjön.

Uti vedboden det dånar,
uti trädgår'n spaden slår,
medan himlen vårligt blånar,
och det runda molnet går.
Stå där hela dan
vid din vattenkran
som en skön staty i våren med ditt gyllne hår!

Stå där hela dan och tvätta
i din blåa bomullsblus

medan jag vill tegel sätta
fint på taket till ditt hus.
Kasta då och då
en blick så blå,
så att kärleksblommor spira i mitt murargrus.

FRIDA ENSAM ENAR JORDENS
FRÖJD

Frida ensam enar hela jordens fröjd
i sin späda kropp den Gud gav hälsa.
Såg jag Frida bara, genast blev jag nöjd.
Frida ensam enar hela jordens fröjd
med sitt solsken, som från sorg kan frälsa.

Aftonsolen som i violett gick ned,
furans tankfullt djupa sus i skogen,
varje stämning över Fridas anlet gled.
Aftonsolen som i violett gick ned,
skimret över viken blå och trogen.

Späda axet, som för litet sol har fått,
daggvåt ros, som utav regn blev hukad,
deras känslor finns i Fridas anlet blott,
blott för mig, som Frida har förstått,
blott för den som är av sorgen mjukad.

Spridda stråkdrag av en fager melodi
kan mig nog förnöja i min smärta.
"Känner du det land" med mycket längtan i . . .
Spridda stråkdrag av en fager melodi
talar stundom vackert till mitt hjärta.

Frida ensam enar hela jordens fröjd
i sin späda kropp, den Gud gav hälsa.
Såg jag Frida bara — genast blev jag nöjd.
Frida ensam, ensam enar jordens fröjd
med sitt solsken som från sorg kan frälsa.

Sen mina tankar lodat de branta
och farliga filosofiens berg,
jag smeker Fridas kinder, transparenta,
med evigt samma varma rosenfärg.

På purpurhyendet av läppar tvenne
går heligt fram i lugna ord en bön
med doft av blomster — att jag ger åt henne
en dikt om skogen och den vackra sjön.

”Se ängen speglar sig i vattendragen,
hör göken gal i skogens stora rum
sitt sorgebundna kväde nu när dagen
snart faller ned att varda blek och stum.

Och hör densamma röst vi hört så ofta
av ängslig fågel under furans kvist,
den talar saknad, medan träden dofta
och sanslös ros dör bort av kärleksbrist.

Snart brinner ljuset ned, och sjunker solen,
snart mörknar skogen och den vackra sjön.
Och vinden dämpar ljudet från fiolen,
som susar svagt i viskning eller bön.”

Och Fridas ögon sig med tårar kanta.
Hon hänförs, ledd på diktens ljusa berg.
Jag smeker hennes kinder tyst, de transparanta,
med evigt samma varma rosenfärg.

L Ä N G T A N

I aftonstund, i aftonstund min längtan är så stark,
den vill ta klara toners form att ljuda över stad
och mark

och lugna hjärtans storm.

Och månen skiner ner på mig, alltmedan tanken
går

och smyger sig bland världens hus och mörka
blomstersnår.

I aftonstund, i aftonstund jag lossar dina band,
du längtan, som är fågeln lik, flyg bort ifrån mitt
land

och höj ditt yra skrik.

Och bort från smuts och bada dig i luften, sval
och ren
i vårens första gryningsnatt vid månens gyllne
sken.

I aftonstund, i aftonstund: Ack vore jag en sjö
som kunde pjollra fram en sång i stigande ackord
och dö
när slut var natten lång,
en mäktig sång om evighet och stjärnor i det blå,
om grus på jord och knopp på gren och sorgsna
hjärtan små.

Och tacksamt riktas tonerna i denna sommarkväll
till dig, o Guds egen unga moder,
du hör de ömma toner smyga ur violoncell
bland löv och glas och vita marmorstoder.

Till livets slut jag kommer att förfäras
för höstens bleka anlet, där det ler
ett hånfullt leende åt allt det skäras,
det ljuvas död bland blad, som regna ner.

I parkers vrå på sandig gång som fuktas
av bistert regn som strömmade helt nyss,
för blott en vecka sen en arm sågs buktas
till kastande av blomma och av kyss.

Och sommarens musik — vem avskar strängen
på dess fiol — säg Frida vem hon tror?
Vem strör den kalla frosten snart på ängen?
Vem krossar asters kalk med grova skor?

En blick av frågor Frida på mig riktar,
en lönlös blick det är åt den som själv
av tvivel och av oro ständigt sviktar
vid kanten av det strida livets älv.

Vem tror väl Frida vet, vi allt det skäras
och ljuvas rikedom i smuts skall ner.
Jag vet blott ett . . . att ständigt jag förfäras
åt höstens bleka anlet, då det ler.

Kom grymma död en afton och tag mig bort
med dig.

Min glädje är så liten, min sorg så bitterlig.

Stig in i skumma rummet, då vid mitt lampljus jag
funderar över livet vid klockans tröga slag.

Gå tyst, så jag ej ser dig, gå tätt bakom min rygg,
slut mina båda ögon, så jag får somna trygg,

men hastigt mjukt och vänligt, ty annars rädd
jag är
att någon skräckfull tanke mig bliver till besvär.

Ja, hastigt, bäst jag andas, bjud hjärtat att stå
still.

O död, jag är dig tacksam — du gör nog som
jag vill.

Min glädje är så liten, min själ så ringa trygg,
kom grymma död en afton, smyg tyst bakom min
rygg.

Anser Frida såsom jag, att vindar äro anförvanter
till oss själva, vi som även ryta må i världens
larm.

Fast de icke själva vilja, rycka de från bergens
branter

enris loss och bryta blomman som nyss stod så
röd och varm.

För att sedan stillade vid skogen uti undran stå:
Varför foro vi i vrede, varför gjorde vi väl så?

Anser Frida såsom jag, att molnen äro våra bröder
eller våra likar, därför att de jagas såsom vi,
utan att de fatta varför, bortåt norr och bortåt
söder,

slås tillsamman så det blixtrar, och till slut ett
intet bli.

Bara till ett regn på taken och en tröst åt torra
stråt,
sedan ingenting, när solen skiner stunden efteråt.

Anser Frida såsom jag, att lärkor äro våra systrar
som i rymden tumla under Herrans blåa, dag från
dag,
sjungande därför de måste, medan mänskan nedan
lystrar
i beundran och i utrop: Hör du såna vackra slag!
För att sedan, när en afton nalkas bister med en
vind,
frysa till och falla neder döende vid järnvägs-
grind?

Vad nu Frida anser eller tycker — ack, jag vet
för dagen
redan ha vi trampat hundra kryp på marken
under oss.
Våra tankar gå så snälla för att lyda kärlekslagen,
våra fötter göra uppror, våra händer bara slåss.

För att när en afton nalkas sträckas stelnade —
och då:
Varför gjorde vi väl detta, varför gjorde vi väl så?

Vad nu Frida anser eller tycker — ack, jag vet
för stunden
gåtans lösning ligger bortom horisontens blåa
rand.

Sannolikt är fågel Fenix, lyckans fågel, evigt
bunden
invid havet i en grotta på en död och stenig
strand.

När han lossar sina fjättrar för att stiga mot det
blå,
är jag inte fullt ut säker, inte fullt ut säker på.

TILL DÖDENS Ö

Ej är jag så rädd för dig, tigande Död,
med kinder så kalla och bleka.
Jag vet du mig hämtar en gång i min nöd,
sen tankarna tröttnat att leka,
men heter du Död, detta skrämmande namn,
så vet jag ändock du bär frid i din famn
för dem som ha segnat på färden
i den rolösa, stormiga världen.

Min mor har du tagit och syskon till mig,
dem har du ock tagit i handen
och fört dem avsides på skymmande stig
bland blomster i skuggiga landen.

Bland blomster de vita, de svala, som stå
i dalen där luften är vårskymningsblå,
och stillsamma rösterna sorla,
och avlägsna källor hörs porla.

Jag hoppas de äro i godhetens hand,
fastän där är ensamt att vara.
Nog se de åt stjärnljusa vattnet vid strand
och vänta de kommandes skara.
Var kväll glida stilla små båtar i vik
vid vågornas sakta men klara musik,
då månelid i vågspiegeln svalkas.
Då är det de döda som nalkas.

En gång någon afton när månen står full
då glider ock jag, kära moder,
i båten den mörka på vågornas gull
mot dödsstrandens popplar och stoder.

Jag hörer din stämma välkomnande mig.
Ej tala så högt lilla vännen. — Med dig
sen nu ifrån jord jag fått fara
får åter så lycklig jag vara.

Jag avsked kan taga åt livsresans glöd,
fast sörjande må jag ej neka.
Men är ej så rädd för dig, tigande Död,
med kinder så kalla och bleka.
Ty heter du Död, detta skrämmande namn,
så vet jag ändock du bär frid i din famn
för dem som ha tröttnat på färden
i den rolösa, stormiga världen.

Gud, du som ser mig
trött och sorgsen gå,
hjälp mig, jag ber dig,
hjälp mig till det blå.
Jag vill ligga tyst och still i mjuka höga gräs.
Jag vill ligga ångrande på något soligt näs.

Gud, du som är mig
den kära, goda vän,
Gud, jag besvär dig
svik mig icke än . . .
Jag ville blott förlåta, jag ville endast le,
men alla människor hatade och ropade sitt ve.

Allt vad som sker mig
kan jag ej förstå.

Gud, du som ser mig
hjälp mig till det blå.

Jag som ville endast le och breda ut min famn
faller, Herre, faller djupt i tvivlets svarta hamn.

MIGNON

(En borgarflicka i en skymningsstund vid sitt piano sitter.)

Vid borgarns hus i gulgrått nu jag står,
då våren skymmer grå bak tak och tegel,
och ut på älven, krusad av en kår,
ett ängsligt vatten bär på vita segel.
Från borgarns fönster hörs den skira sång
till ett pianos toner — ja, Mignon.

Mignon, Mignon — en doft av sval syren,
ett sken av silverstjärnor mig omvirar
vid detta namn — Mignon — en vindfläkt len
drar tyst förbi, alltmedan gräset spirar

i parkens mull så strävsamt fast så tyst,
så tyst, så strävsamt omkring Amors byst.

Vad är väl du, Mignon, om icke den,
min längtan, buren under år och dagar,
jag känner, fastän dyster, om igen
från barndomstimmens dröm i ljusa hagar!
Vad är väl du Mignon om ej en sång
om kärleken, du ljuvaste Mignon.

Vad är väl du Mignon om ej mitt blod,
mitt varma blod i toner efterhärdmat
om ej ett känsligt liv, som stilla stod
och darrande, när något kärt sig närmat
om ej en kyss på Julias balkong
vid månens sken, vid ögats sken, Mignon.

Mignon, Mignon, — en doft av sval syren
ett sken av silverstjärnor mig omvirar
vid detta namn — Mignon! En vindfläkt len
drar lätt förbi, alltmedan gräset spirar
i parkens mull så strävsamt, fast så tyst,
så tyst så strävsamt omkring Amors byst.
Från borgarns fönster hörs den skira sång
till ett pianos toner — ja Mignon.

ÖVERDRIVNA ORD

Mitt bland blommor, bäst som solen skiner
och godtemplarhornen braka glatt
fäller oron likasom gardiner
för mitt öga och blir tyst mitt skratt.
Ängslans ande, eget nog, sig sänker
mitt i fröjden trots musikens röst
medan broschen i vår fiskdamm blänker . . .
står och klappar på mitt unga bröst.

Ängslan ej jag riktigt kan förklara,
något moln som visar sig . . .
Gråa vingar emot dagern klara,
gråa vingar fläkta omkring mig!

Icke sorg, må Frida tro, för döden,
döden synes sträng men lugn och klar.
Ängslan, denna stora själanöden,
ej med sköna Sorgen likhet har.

Om jag sådan stund en blomma fattar
blir dess söta doft ej ljuv för mig,
mänskan yster, som i halmhatt skrattar
med sin lemonad på barrig stig,
synes såsom dåren — tändren blänka
hemskt för mina gråa blickar då!
Det är icke gott, skall Frida tänka,
när mig Ängslans ande hälsar på.

Nästa stunden svälla molnen åter
mellan strålar, gyllne för min syn!
Blomman doftar, hornet muntert låter,
drickan sprutar röd mot sommarskyn.

Mänskan i den vita hatten ser jag
såsom Glädjens son av yran kysst.
Och att leva få så ödmjukt ber jag
i min tanke inför Skaparn tyst.

Frida ler och hör på ord, som falla
hastigt ned likt slagregn uppå jord,
Frida ler. Jag vet hon jämt vill kalla
dessa ord för överdrivna ord.
Frida skyggas jämt av Lugnets vingar
— ljuvlig stillhet över klara drag —
"Överdrivna ord" — den rösten klingar,
som en fågels sång i Sommarns dag.

EFTERÅT

Av vinden förd på mina breda vingar
jag seglar ned mot jordens gröna klot.
Hur lätt i luftens blå jag fram mig svingar.
O intet, Frida, intet tar emot!

Sen denna jord en natt i nöd jag flydde
och sen mitt stoft slöts in i gravens famn,
i ängelns skrud jag såg, hur dagen grydde,
en glädje utan ord och utan namn.

O jag är ung, sen fälld är stoftets slöja.
Jag känner strålar utav sol gå ut
från mina vingar — Frida, icke dröja!
O icke dröja, Frida, en minut!

Kom med till mig, förgät den gula raden
av gamla hus, förgät den stilla dag
av jordisk levnad i den gråa staden.
I solfylld luft, i ungdom väntar jag.

Och mellan stjärnor som syrener vita
och mellan månar av tulpaners färg
vi trygga skola oss tillsamman lita
och hoppfullt stiga upp mot himlens berg.

Av blomster förda uppå breda vingar
vi segla bort från jordens gröna klot.
Hur ljuvt i luften blå, där vinden klingar.
O, intet Frida, intet tar emot!

Då samlas i den höga klarhets lycka
ett fång av minnen i min andes bröst.
Jag ville se hur de min kulle smycka,
jag ville se min jord den sköna höst.

Jag ser med klara ögon genom dagrar,
som sväva än i rosa, än i blått,
de södra landens mörka, tunga lagrar,
som kransa tempel eller marmorslott.

Men det är icke dem mitt öga söker,
där mellan röda almars blad det är
en liten skorsten, vilken stilla röker.
O, denna synen är det jag har kär!

Ty det är där vi levde gott tillsamman
i sommarns gyllne dag och vintern grå,
som med sin hand så vänligt tände flamman
uti vår kakelugn med blommor små.

O, ännu ser jag Frida sakta vandra
med vattenkannen grön i vissen hand.
O, varför skildes vi ifrån varandra
och dömdes dväljas uti skilda land.

De gråa håren under kapuschongen
med kärleksblandat vemod skönjer jag.
Hon vandrar darrande till aftonsången
och klockan slår med allvarsamma slag.

Där våren rår med eolsharpor susande i vinden
och späda grenar klänga upp på rappad präst-
gårdsмур,
där vandrar än min drömda vän så rosigt fin
om kinden
och går med skötet fullt av blom i majljum sol-
regnsskur.
Och år ha gått med stora steg till evighetens land,
men ännu är hon lika ung och sjunger än ibland.

Jag drömde henne fram som ung, som bara fem-
tonårig,
men nu jag åldrats har som allt skall åldras som
har liv.

Min själ, som då var blid och glad, är ärrig, svart
och sårig
och svärtad utav krut och blodig av det ondas
kniv,
men hennes själ är lika god och liksom hennes
bild
av rosighet och dunighet den jämt är lika mild.

VÄNLIG VISA TILL FOSTER-
LANDET

Mitt fosterland! Nog vill jag dig försvara.
Din gröna äng förtjusar mig så.
Och dina bäckar äro silverklara
med björkar vrängda i spegling blå.
Hur ljusa äro dina mindre städer
med små staket, där folket hänger kläder
och gummorna gå
med tofflorna på
och spilkumar prydda med blommor små.

*

Mitt fosterland! Bland dina klädstrecks fanor
fanns duk så våt med rött monogram.
Jag leksen gick med barnets lätta vanor
och tanklös stirrade på himlens lamm.

Som gosse jag din skolas läxa glömde,
som större vid kafémusik jag drömde.
Som man jag står
med stråligt hår
och varmt till hyllning rörd min harpa slår.

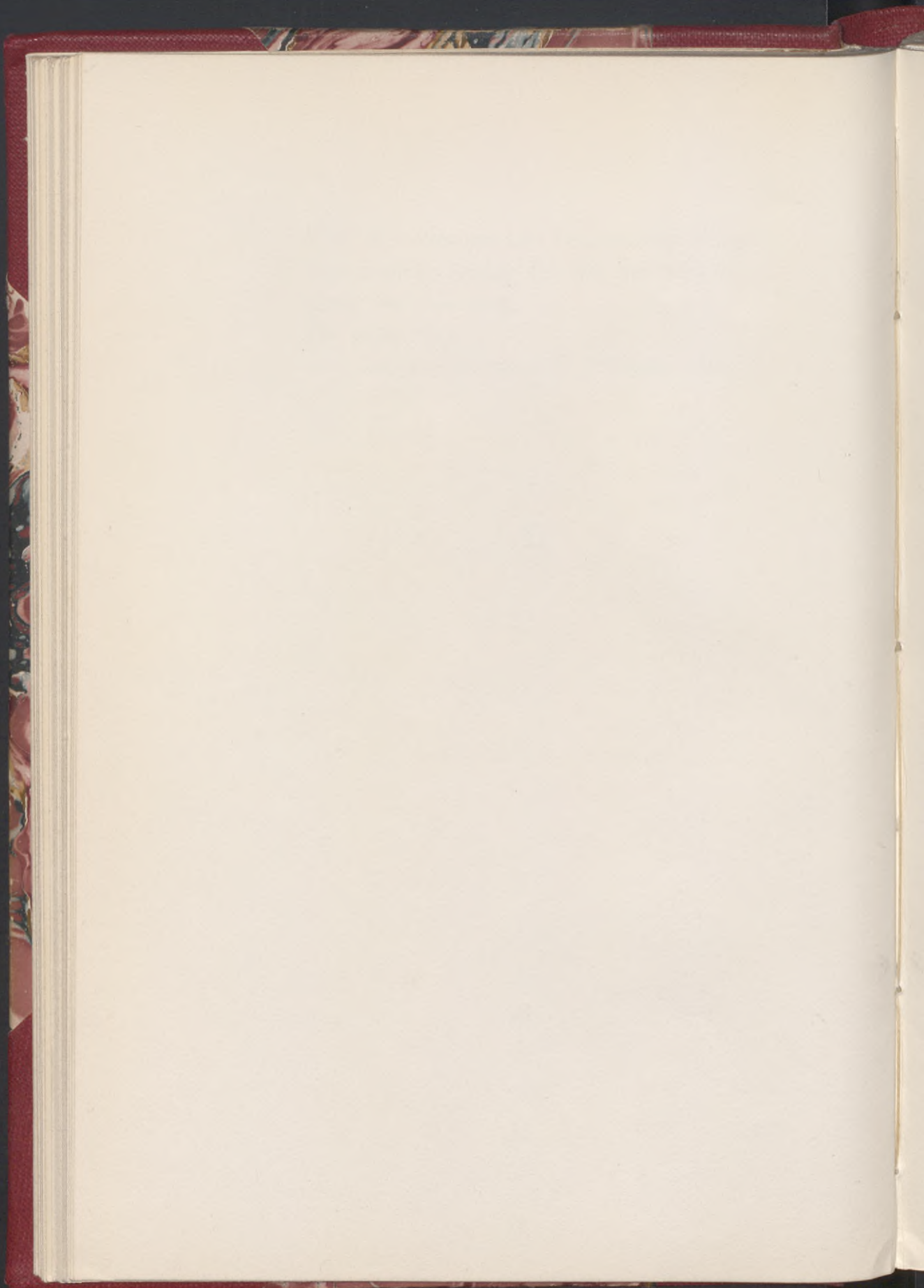
*

På språket milt min milda mun vill sjunga
om milda flaggan, i strider trasad förr,
om dina söner, som i frackar ljunga
kvartetter stolta i lövkransad dörr,
när sommarn glad i blåstar låter bada
allt Sveriges blom, och låter i var lada
många kärlekspar,
som Sverige har,
förglömma maning ifrån mor och far.

Din bygd så vek, din stad den eleganta
fast stel i stilen, älskar jag nog.
Jag vill ditt namn med gula blommor kanta,
fint hopavridna med blåa ifrån skog.

Ditt bildstodsnamn som Svea stenhårt klingar,
men namnet Sverige ger min visa vingar.
Sjung lätt min sång,
för varje gång
som flaggan smattrar ifrån rådmans stång!

II

Goda, kärva land.
Glad jag satt vid din klara strand.
Sorgsen jag satt vid din stormiga strand.
Tyngd jag gladdes åt dig.
Snöland, blomsterland, furuland, allt
håller jag kärt, som mitt hjärta befallt.
Strålande syner, där inga strålar
för främlings öga sig målar.
Strålande hägring som följer mig
till det sista.
Stig du fram i din mulna dag,
stig du fram med friska drag
just som ögonen brista.

Slå cirklar ej för mig och rita icke
trianglar upp för att beviset ge,
när blod bevisar allt, i fattigdom,
i glädje eller kamp.
Sjung ej för mig de breda minnessånger
att liva upp en kärlek, vilken lågar
i stilla ro i djupet av mitt bröst.
Trät ej med mig om vad som är det bästa.
Ty vad det bästa är, det vet jag ej,
men vad jag älskar vet jag av mitt hjärta,
som slår till dyningen mot hemmets strand.
Ej stora ord om dagsklar sanning.
Mig gav du livet, din jag är i döden.

I BRASANS DAGRAR

Lägg mera eld på brasan; utanföre
hörs stormens dån i denna vinterkväll.
Drag någon smula uti spjällets snöre,
att varmare det blir, så är du snäll.
Nu ramlar det i brasan, gnistor fara —
ett regn som av granater i en strid,
men det är striden i vår kakelugn bara,
en strid som ökar våra hjärtans frid.

Men eldens sken det når ej bort till hörnen
utav vårt rum, där svarta skuggor stå.
En tycks sig huka ned, den liknar björnen
som lyfter svarta ramar i en vrå.

En annan dallrar som den händer bure,
högt i förtvivlan, var det på ett slott
det bleka spöket utav Malin Sture
som sökte oss, sen klockans tolvslag gått.

Men på gardinen syns en väldig skugga
utav ett väldigt huvud, vilket bär
en hårkorg stor, som jättehänder lugga.
O, det mitt eget hår, du älskling, är,
du virar kring ditt finger, mens vi viska
om livet nu och "efter dettas" liv,
min lugg så gul som burens gyllne siska.
Det är för dig ett kärligt tidsfördriv.

Nu skjuter björkvedsträdet än en salva,
ett kolnat träd far ned med låga blå
och lyser dig, när du mig räcker halva
din apelsin med smala fingrar små.

Ännu ett paff längst bakom brasans galler,
och allting rasar ned i en ruin.
Så blir det kolsvart, när mitt huvud faller
emot din barm så ung, så blyg och fin.

Så helt är mörkret, bara som ett öga
av något öknens vilddjur lyser rött
bland kolens högar. "Har det slutat snöga",
du frågar sakta, vilset och förstrött.
Men stormen svarar med ett kast, i vreden
den irrar kring och aldrig når sin hamn.
Jag är så glad, att det tog slut på veden.
Ljuvt i din famn det är, i mörkrets famn.

HOVSEKTEREN

I

Ack, hovsekteren var en ängslig man,
han satt och rökte medan ängslan brann.
Han hade dåligt bröst, var tandsjuk även,
men holländsk pipa bolmade i näven,
som lutan höll när skönhets stund kom på,
och hovsekteren sjöng i rokoko.
Han vittnat själv, att när poeten icke
kan skönhet se, han är åt jämmer såld.
I dag han grämer sig, varthän han blicke
all fågrings klarhet lupit fan i våld.
Han långsamt tar en skorpa till sin pomerans,
men skönhet ej i glasets botten fanns.
Och en gång än sin tur han dock försöker
och ängslar sig och bara röker.

II

Då vältrar in på gården en karl i buldan,
röd mössa, gul väst och grå ben,
en gulbrun fiol som han renstämmer van
och spelar i halvmulet sken.

Bakom en käring i kjol så grön
springer med vattensån bort mot sjön.
Där ur ett fönster med tvålvål på haka
blommar en nyfiken hantverksman.
Hovsekteren fick glädjen tillbaka.
Icke mer hans ängslan brann.

Mörkblåa moln de gingo i tåg,
dem och det andra han ivrigt såg.

Fåglar på rännen och kattor i språng
runtomkring spelman som drog en chanson,
en knakande lång med glitter och språng — —
Allt blev till sång.

Ack, hovsektern han var en lycklig man,
i denna stund hans öga fägnad fann.
Och i extas han ville sammanhopa
antikens gudar att få hjälp att ropa
hur lycklig i sin ljusa kraft han var.
Och när hans luta gav åt pennan svar,
var han så lycklig att han sorgsen blev
bäst som han skrev
att icke alltid leva få på jord
bland klara syner, instrument och bord.
Och då steg Karon upp mitt bland det yra
och spred en kallfläkt kring sekterens lyra,
och våg blev svart omkring idyllens ö
vid aftonstjärnans sken på upprörd sjö.

Han slutade ändå sin sång med Hej!
Till detta sade hjärtat ja och nej.
Ljuvt var att leva, sorgset att förödas.
Odödlig man vill icke heller dödas.

I himlens klara sal
där goda tankar blomma,
jag och konditor Ovandal
få vila bland de fromma.
Det är ett land av sällsam prakt
med forsar kärleksröda,
och höga andar gå på vakt
att bittra minnen döda.
Där på vår önskans äng
som sänks mot mörkblå dalen
står i en vind, ej salt och sträng,
de bästa pekoralen.
På jorden trampade i mull
av många stora lärde,
de vaja för vår längtans skull
och äga även värde.
Förgäves ej den var,
vår längtan till det sista.

På jorden är ej minnet kvar,
där hjärtan, sinnen brista.
Men evigheten är ej snål —
stor plats i blåa stater! —
Vi stå vid våra drömmars mål
som lyckliga kamrater.
Den höge trädgårdsman
ej våra blomster fäller.
Med stjärnvitt vatten svalkar han
dess kalkar emot kvällen.
Hans estetik står ovanför
den gamla estetiken,
som skiftar om, som lever, dör
i dödlighetens riken.
Och våra blomster så
oss ro och lycka susa.
I dagen skär, i dagen blå
dess dofter oss berusa.
Och himlens sommarvind går sval
och nådens grenar blomma
kring mig och gamle Ovandal,
som älskas av de fromma.

*

Stundom från vår topp vi skönja lågor slå ur
fjärran berg.

Vemod griper våra själar inför moln av blodad
färg.

Där en skärseld ständigt brinner under dova dån
och brus.

Efterhand de arma bärgas till vårt höga, svala
hus.

De i mörka båtar föras över till vår klara strand.
Recensenter stiga svarta, solkade av kol och
brand,

men de skola alla lögas snart, att åter rena stå.
Jag och Ovandal vid stranden vänta kärleksfulla
då.

Dem, som hånat och bespottat oss vi tvätta sotet
av.

Allt förstått och allt försonat efter frasflod, lump
och drav.

Först i jorden, så i elden, så i vatten bittert salt.
Sedan ordets trasor fallit, se de meningen i allt.
Nu vi visa dem vår trädgård under nådens grenar
blå,

där de arma fattigväxter även någon skönhet få.

Inför våra blommor faller snart kritiken i en
ring.

”Dessa voro ock av ljuset! — Estetik är ingen-
ting!”

När de vilja räcka famnen fram mot mig och
Ovandal,

säga vi: ”Nej, prisa Anden, som står över jammers
tal,

över konstens usla bakgård, där all hånblom
spricker ut,

och där även småskurk växer. Prisa Anden nu
till slut!”

Luften fylls av sköna klockljud, dagern bräcker
törnrosvarm,

och med strålar omkring pannan, glömsk av
bitterhet och harm,

sväva de omkring tillsammans, recensenter utan
tal,

medan höga hymner stiga upp från mig och
Ovandal.

LÄGGA STJÄRNA

”Tror ni på stjärna?”
Knappast, knappast nej.
Lägger ni en för mej,
det ser jag gärna! —
Nu i vimlande tåg
kungar och knektar jag såg,
stela drottningar små,
puffärmar spruckna och blå.
Hjärterna drälla
som körsbär ur korg.
Spader — min snälla —
tyder man det som sorg?
”Nej, visst inte, nej!
allting reder nu sej.

Inte vill jag skrämman.
Titta, trean och femman!
Allt blir bra och lugnt.
Därmed punkt.”

”Här ska ni titta!
Här — vad ni vet,
här är en stor paket —”
Fingrarna spritta,
ögon så nytra i glans,
allt under gubbars dans
klöver vi meja
i vålmar av grått.
”Nu ska jag säga
våldigt till tur ni fått.
Läget nu är så:
Milda tankar gå.
Fröjd på dörren bankar.
Älskad dam med tankar.
Brudgum står i frack...”
Hjärtligt tack!

Kan ni förnimma,
sierska god och huld,
om min studieskuld
synes i dimma?
Kan ni se avslutning på
växelbesvärena då?
Vet den drottningen här
säkert, om namnet mig bär?
Kungen den fikna
så olustigt stör,
tyckes mig likna
svartskäggig bankdirektör.
Skära knektafan
— blågrå bardisan —
tyckes en tvilling vara
till en falskus bara . . .
Nu han dolde sig,
tyst och vig!

Säga ej korten
snabbt, hur tiden går,

att i en blink jag står
vit i porten?
Esset som hastigt förgick,
stänk med blodig prick,
vill det ej tala
någonting alls
om tankar fatala
i lidelses vals?
Spadernas svarta blad,
som regnar tätt i rad,
strös som på en gata . . .
”Milde, så ni kan prata!
Det är penningbrev,
guld med slev!”

”Vissheten — ser jag!
Se, hur korten sås.
Allting går väl i lås.”
Vänta, ber jag.

— — — — —

Välmenings rena hand
bräddar en vacker strand.
Där skall jag njuta,
lycklig och nöjd,
dagarna sluta
i ungdomlig fröjd.
Stjärnans rena ljus
i glans på mitt vita hus.
"Nå, ni tror väl min stjärna?"
Hjärtans, hjärtans gärna.
Glad att allt blir lugnt!
Därmed punkt!

BYTA BLOD

Får jag låna litet lugnt blod av dig,
må väl du låna irrblood av mig —
vi byta!

Du i gärning vid ditt klingande städ
eller i ditt värv med lie bland säd
eller vid din gryta —
du skall kanske stanna oftare då
och spörja,
något oftare ängslas få,
något oftare sörja.

Får jag låna litet saktmod av dig,
må väl du få låna etter av mig —
vi byta!

Nytta skall jag dra av bytet, och gå
lugn i mina dagar, frisk i det grå,
trygg, där livets böljor bryta.
Ärligt vill jag prisa oftare då
min gåva:
Tack för glädjen att sträva få,
tack för sup och för sova!

HOPPLÖST FALL

Den hälsans vårdare med grånat skägg
och pannan formad som ett väldigt ägg,
bakom vars väggar sunda tankar gå,
han undersökte noga — sade så:

”Ni ock lär bliva
till stoft — fast först en annan gång.
Nu skall jag sjukdomen beskriva
i korthet, utan allt för svåra språng.”

”I allmänhet är mänskohjärtats läge
bak bröstkorg liksom bak ett stadigt galler,
och köttet faller
som röda kuddar i en ring
helt vänligt däromkring.”

”Men ni har blivit skapad så,
att hjärtat hänger fritt härutanpå.
Och väl så öppet, fritt som det,
sig spänna nerverna med sträng och nät.”

”För varje blåst, ej alltid av de skarpa,
tycks hjärtat som av frost beröras,
och känner det en sakta eld sig närma,
då vill det häftigt svärma.
Och nerver dallra som en eolsharpa
när även svaga sus i träden höras.”

”Ni misstar er på avsikter hos andra,
som råkat blåsa rök på er en dag,
fast ni i svarta tron fick vandra
att röken var ett knytnävsslag.”

”Ni misstar er på känslorna hos mången . . .
Hon älskade er ej, fast ni blev glöd.
Hon var en låga, hastigt gången
förbi till annan låga, glad och röd.”

”Men vad ni överallt har smått förlorat,
det är betalningen för livets språng —
ty lever livet gör ni, ja, förstorat,
men ganska skakande på samma gång.”

”Och leva ville ni ju dock, min herre?
Det hette så, när ni om hjälpen bad.

Jag säger än en gång: Ni lever *värre*,
och därför bär ni tyngderna, min herre,
och därför är ni stundom rik och glad.”

”Nu har ni lyssnat till min lärda stämman,
som jagat frågor ur er arma själ.

— — — — —

Tack! En tia eller femma
för vad jag sagt er, räcker väl!”

Att klarhet hitta i tidens frågor
är lika svårt som att kamma lågor
och fläta fan i hans röda hår.
Jag tar min hatt och jag går — jag går.

I riskfritt vatten stå mest försåten,
där göms det skarpaste bland skären.
I proletären där är despoten,
och i despoten är proletären.
I tvånget frihet, i frihet tvång.
Var sanning är kan jag icke finna.
Jag vet att lidande hjärtan brinna.
I en programsky förtvivlan står
och ropar himlen att hela sår.

Åh, Ironi med liten silverlans
en synål, nyss i ormspott doppad,
så mycket var du ej ändå.
När sorgen stod med stora drag
där stjärnans skimmer i sin renhet dröjde
och skuggorna av natten fläktade
vid brus av evighetens flod,
du krympte till en dvärg,
du falnade som löv,
till intet blev du.

När stora glädjen kom med solar stora
i sina ögon,
när livet bjöd till lycklig kärleksfest,
när vardagsjämna gråa ruckel rämnade

och världar föddes nya
vid klang och sken,
då, Ironi, ditt lilla vapen brast
och blev till rostig mull.

Men på din magra fåle, kallad Nej,
ditt negativa djur, av kallblod mest,
du gjorde en finurlig, god tornej,
i livets fejd, där lumpen rök som bäst.
Du kröntes vid en segerfest.
Men akta dig, där glädjens herre rider,
och göm dig, där den rena sorgen skrider.

TILL DEN NYE

Jag önskar åt dig, fisk i vatten,
goda rov.

Jag önskar åt dig, djur i skogen,
allt för din mages behov!

”Men åt mig, men åt mig?
Vad önskar du mig?”

Åt Dig, du lille, som vilar där
med morgongryning på kinden skär,

jag önskar dagligt bröd
och ro för själanöd
och hoppfull tro,
när ödet hotfullt på dörren bankar,
jag önskar åt dig
klara frukter i jordens lund,
kärlek, frisk och sund
och tappra, redliga mänskotankar.

I SKIMMERLANDET

Men marken ler, men marken ler . . .
dess fria glädje ej hon ser.

På stigen vaja blom och strå
de äro ogräs att trampa på.

I gläntan glittrar vatten smått —
den är en tvättsjö blott.
Nu genom tystnan en lärkdrill skär,
den är ej hennes, lärkan där
ty hon har stigit från dagens strå, från dagens
sten
till skimmerlandet, till längesen.

När benen stappla hon leker nu
vid ljusa stränder,
snart svallar vattnet kring friska kinder och
unga händer.
Där lyser blomman, till sång från molnen hon
lyss,
sin första kyss
hon fick därinne i dunklet nyss.
Och mörk står skogen men ändå glad
med många budskap från bär och blad.

Vad fanns i livet av köld och nöd,
det har hon glömt,
för fritt, för ömt
för gott och soligt i gångna år,
där blomman står,
där vattnet spelar och fågeln slår.

MORGONVÄCKNING

Om jag ej blev bländad och irrade mig,
var du varm i din själ —
så varm, så glad och sund.
På färd bland gröna öar jag råkade dig,
Främlingar voro vi...
Våren tog farväl,
sommaren bröt fram i en sprakande stund.
Ensamma foro vi
på glittrande sund.

Morgonsol kom ridande på salt, blå våg.
Rosig var ryttaren från båten jag såg.

Eterfin stod stämningen av sommar kring dig —
om ej fel jag målar stycket,
om jag ej i mångt och mycket
missminner mig.

Dagskort var kärleken, flygg som en sky.
Fly! säger fladdrande sky. Fly!
Dagskort blev drömmen.
Upprört var sinnet som ström eller älv.
Välv! säger morlande älv. Skälv!
Brusa säger strömmen.

Barn av älvens land, jag mörknade som älv,
fradgade, grånade — blev mig åter själv.

*

Jag spelade kort i dagar och år:
Trumf i spader!
Allt går över.

Damer i rader,
i ruter och klöver.
Tårar som ärter
trilla på hjärter . . .

Pass!

Klöverdam var skarp och vass.
Till tunnan jag gick och sög mig röd:
”O herre konung
med skruv och tratt,
giv av din honung
i stjärnlös natt,
att glad jag blir och rund och matt,
sätt vinlöv i min hatt!”

Vid gåsleverstemplet jag offrade,
dansande kransad en magdans:
”O, överstepräst, giv åt min tarm
en fyllnad fin, ljuv och varm!”

”Ske som du vill!
Ät ur min hand, var still!”
Och läppar, som gnolat, smackade nu,
och sinne som darrat, blev lugnt,
bäddat med flott...
Livet var dövt och stumt och gott,
däst och tungt.

*

Så en morgon kom jag hem, när gryningen brann,
Den brann som ungdom.
Då sprack min buk — men hjärtat sköt blomskott,
försann!

Rosor slogo ut,
bild vid bild sig tände,
doft från gräs jag kände,
gick på ljusa stränder,
höll i vita händer,
såg hur ögon klarnade vid dagg och gyllne sken.
Minnets fågel kvittrade på gren.

Nu satt jag där med öppnat bröst,
huvudet böjt — i förtvivlan och tröst,
stridande . . .

Morgonsol kom ridande.

Morgonsol kom ridande på salt, blå våg.
Rosig var ryttaren, från rutan jag såg.
Blödande som himlen själv, jag sjöng en sång
om dig.

Kärlek fläktade i stycket —
om jag ej i mångt och mycket
missminner mig . . .

DIMSTRÅK

Vacker afton, med rutigt glitter på bölja,
gyllne galler, som smältas ständigt i sär.
Svårt för ögat att täta växlingar följa.
Månesplittror var dyning gungande bär.
Vita dimmor stiga
där på strand,
blandas samman, skiljas åt.
Vita kvinnor niga,
blygas, famla som vid ömt försåt . . .
Fly för hand — men söka åter hand,
och förfölja . . .
Vacker afton med rutigt glitter på bölja.

Lek och lycka! En smekning varsam som natten,
tysta famntag i ömhet, kind emot kind.

Deras död är fläkt från glittrande vatten,
deras lieman är en viskande vind.
Bäst de nu i ringen
tanklöst glädjas i sin skugga blå,
kvar är längre ingen —
brustna tyllflor bort i mörkret gå...
Sällsamt är att leva, och att ofta
efter dödens susning lyss,
bäras bort som dimma, bäst de dofta,
jordens rosor vid en kyss...

Ännu så lyckliga sväva de,
matta i skimret — nu väva de
ringar på ringar.
Det klingar
sakta vid stranden av vatten.
Varsam är andning av vind!

Lek och lycka: En smekning stilla som natten,
tysta famntag i ömhet, kind emot kind...

HÄMNARKVÄDE

En fiende hade jag,
listig som en orm.
Han lurade på mig, han högg mig ibland
och sprutade gift ur sin tand.

Kvald jag blev ur ettrets halt.
Tändande var det, bittert salt —
men jag tänkte: Råkar dig nog en dag
när blottad du står i ett hörne,
väntande slag,
från den du gav sting och törne.

Hej! En skymningsstund så grå
när stjärnorna tände sig spöklikt blå
jag stötte emot min kamrat,
värnlös, klämd i en vrå.
Mitt hjärta tiggde om blod till mat,
min hand den sjöng: ”Jag vill slå!”

Äntligen kommen, signade stund!
”Kyss krucifixet, din hund!
Jama en bön, som kan tränga
igenom skyn, du ser flänga
bland stjärnorna där, som hänga!”
Då sände han mig en hatfull blick,
han talte med bas, som i böljor gick:
”Jag ämnar visa dig något jag har
innan i trots
jag hädan far!”

Så slet han av sig sin väst.
Där bak satt hjärtat, en bulnad mest.

Sen sträckte han ut sin magra hand,
och den var frätt av frost och brand.

Han lyfte huvudets klädnad sist.
Kring pannan bar han en kolsvart kvist.

”Så blev mig världen mörk och blek.
Hjärtat bulnat för svek.
Den hand som förtvinar av brand,
den var en mänsklig hand,
som fick för gåva fräta till svar.
Därför jag allas fiende var
evigt din hatare är.
Nu bidar jag här . . .

Slå till om du skall föröda!
Förblödd kan ej mer förblöda.”

*

Ej jag gick mer på hämnarstig.
Vi blevo visa tillsammans.
Han plåstrade om ett sår åt mig
när vinet rann ur kannan.
Jag sökte att lossa hans vackra krans,
som hårt i huden satt.
Då grodde omkring oss vid stjärnans glans
blomster, som skimrade matt.
Bibliska liljor i ring!

”Tack och godnatt.”

Klang!

Kling!

GAMLING VID STRÖMMEN

Gamle, i ditt minne dansar
lusten frisk och röd,
vita kvinnor under gröna kransar
ser du än
i din ålders ro, min vän!
Åh, hur vild din fest, när våren
tände sina stjärnor alla.
Skinande gestalter dra förbi
med kärleksskri.

Fjärran dina slagfält sorla,
fjärran dina åskor morla.

Högg du och dök,
trängde dig fram genom giftig rök,
steg du och föll, steg du och slog
ditt slag i styrkans dag?
Bröt du till sist en väg för den,
som väntade i sken av rena strålar?

Bilder fromma,
barn och blomma
målas mellan strid på kniv.
Kärva strävan, milda lycka, väldiga sorg!
Färgrika moln, sällsamma liv!

Allt har som på vingar farit,
allt, som varit,
utom du, som vandrar nu
med saktmod där i kvällen.
Fiska den blanka forellen,

fiska medan strömmarna slå
och syner i vattnet blandas och gå.

Stormarna mer ej ila.

God afton åt dig!
God vila!

[Skalden till sitt verk.]

Ut du går min son
av fader putsad,
klippt och tvättad blank,
ut i världen där du strax blir smutsad,
noga bokförd var skavank.
Vad jag i fadersstolthet fann
hos dig det starka vara
skall för mången mötande man
bli till fel och fusel bara.
Jag på trappan väntar dig
hem från torgets fasor.
Hur du kommer, kom till mig,
min du är, om än i trasor.

ETT AVSKED

Jag köpte en biljett åt dig, en tredje klass åt norr,
åt norr till blåa skogarna.

Nu gnisslar växellokets hjul och slår mig med sitt
skorr.

Och pumparn svart om knogarna
han smörjer hjulen, för att lätt de styra färden
må

långt från mitt hjärta, kära vän, långt upp där
fjällen stå.

Fientligt allt för mig nu är i denna morgonstund,
och konduktören småler kallt.

När avskedsordet flyger ut ifrån din röda mund,
han vet ej att du är mitt allt.

Och när kupédörren stängs om dig med ödslig
skräll så fort,
så ljuder för en utestängd ett dån av Edens port.

Nyss intill mig så tydligt jag ditt hjärta hörde slå.
Nu långt från mig, försvinnande
med tåget du min käraste ses bort ifrån mig gå.
Jag ser din flagga brinnande
du inspektor; den fladdrar som en låga röd och
klar,
så fladdrar kärleksbålet rött jag i mitt hjärta har.

Förvärrat blev allt oljud nu, förvärrat blev allt
skorr,
när tåget rött i fogarna . . .
Jag köpte en biljett åt dig, en tredje klass åt norr,
åt norr till blåa skogarna.
"Är allting med?" du ropade, när tåget hädan
gled.
Jag viskade: "Ja allt ihop!" . . . Det var mitt
hjärta med!

KRÅNGLIG KARL

Att trotsa, att resa sin kam och säga:
"Du med din löjlighet! Hut! Jag skall klämma
mot väggen dig..."
Att håna, slå — och sedan säga
med bruten stämma
tyst för sig:
"Jag ville ej så..."
Ty bakom moln, som lyftes och föll,
och bakom svart, som stänkte,
en vekhet jämt sig uppehöll,
en stilla fackla blänkte.

Den vandringsmannen såg man nog,
en knotande spefull herre,
värd argument med fingerknog,
om möjligt värre.

Den får ta slag, som manar ut —
må vara!
Ett svullet öga, en blodig trut
från händig hämnarskara.
Allt bullersamt göra,
sig själv förföra,
fradga, fräsa och röra
dammoln upp på sin virriga stig.
Sedan ligga och tänka så,
med stela lemmar, bulnad och blå:
”Måste ju slå,
måste få slag igen . . .
Ändå
är jag min fiendes vän.”

Ty alla lemmar, allt blod han har,
är dömt att knivas och hugga,
men i hans djup ej våldet var.
En fläkt av vemod smärtsamt drar
kring hjärtat i dess skugga.

BESVÄRJAREN

Vad målar ni på huset för en skylt,
med färg som smultronsylt?

”Jag målar egna hemmets namn.
Den stugan skall ju bli ens hamn —
i bilder talat! . . . Ja, en lyckans famn.”

”Härute få starar vara
i almen, så stram och rak,
och lära sin unge att fara
till nästa tegeltak.

Härute skall apeln fälla
i finaste skymning blå,
de blommor, ni vet, de mjälla,
som fröjda ögat så.”

”Därinne skall kvinnan vara,
som jag i höst fick kär,
och barnen, en livad skara
skall säkert växa där.”

”I huset vi ännu stanna
och vila i aftonens glans
när sönerna växt sig granna
och töserna dra till dans...”

Ah, därför han smyckar och skuggar
de orden Lyckans Bo.
Men röd cinnober duggar
och droppar på hans sko...

L blir bättre än S,
och B bättre än O —
men hur nu staplarna ragla
där står dock Lyckans Bo.

*

Besvärjaren vacklar icke på sin stege.
Snart han slagit trollring kring sitt hus.
Det vore bättre misstron tege.
Var tyst i almen, misstrons sus!

Det vore bättre om man trodde
att lyckan lät sig binda som en träl,
att den av ord berodde
och aldrig kunde lyfta, ta farväl.

— — — — —

Vem ville inte jordens herre vara,
och smida framtid under stjärnors språng,
och hamra lyckoting till skydd för fara
vid mystisk rök och stark besvärjarsång?

Vem ville inte vara jordens herre,
och sitta där med huvut tungt i hand,
och rita ord som blev till kött för andra,
och skriva starkt som styrka blev för andra,
och trygghetscirkclar slå kring hem och land.

Och sedan ta turbanen från sitt huvud
när ärlig arbetsdag var slut,
och äta haschisch för sin egen del
samt dricka drömmar ur en invigd pipa,
till hjälp, när ansvarsångest börjar knipa,
när ledsnad stiger upp för gjorda fel.

Dock! Trygghet blev ju satt på papper ner —
och trygghet blev!
Och kärlek plitades på papper ner —
och kärlek blev!
Man tänkte väldigt och man väldigt skrev . . .

*

Tyvärr! Jag kan som målarn bara,
bestämma bokstavsföljd och icke mer.
De andra följder må man låta vara —
men icke störa den som lyckligt ler.

Nog susar det som allehanda öden,
dem ej man har så lätt att snudda vid.
Besvärjarn målar, röker gröna nöden
och kring hans stuga svävar vårens frid.

Ej skall jag några frågetecken kasta
bland dina smultrondrömmar nu!
En, som sin framtid målar, bör väl rasta.
Se, i bersån, där har en flaska du!

Fast icke själv bland lyckofromma,
fast jag på hemlös tänkt, på hem som brann,
jag ger dig rätt! Ty så skall mänskan blomma
och tro, när så hon tro och blomma kan!

Med andakt ser jag därför hur du skuggar
de orden Lyckans Bo.
Hur liksom blodstänkt röd cinnober duggar
och droppar på din sko!
L blev bättre än S,
och B blev bättre än O —
men hur nu staplarna ragla,
där står dock Lyckans Bo!

NATTSTYCKE

Kattor jämra och vråla,
dansa i aftonsken,
stinka vid häck och håla,
lura vid trappors sten.
Nya djur gå i strid,
snart skola småtigrar födas,
paras, slåss och dödas . . .
Skrän som av smärta i brinnande stund.
Månen, matt och rund,
stel som ett bärnstensöga,
stirrar kallt i det höga.

*

Två människor gå en ensam väg,
de äro mycket unga.

En smal och virrig väg,
en kärleksstig.
Mig och dig.
Du och jag.
Vi, allenast vi!
Och deras hjärtan sjunga . . .

Men kärleks allra första tid
är anförvant med drömmen,
har sken av helgonfrid,
är släkt med svan,
som drar sin ban
på blåa strömmen.

Nu leva inga andra.
I samtal nog de vandra —
mest tysta äro de.
Från sinne slås till sinne valv,
på vilka tankar springa.
Hur unga hjärtat skalv
för ord, för frågor inga!

De höra icke djurens skrän,
som stiga ur det skumma,
men gamla visor gå bland trån
när blåstar fläkta ljumma.

Det är ett andarnas förbund,
som knyts av rena händer.
Allt orört i den klara stund
vid heta stränder.

En lögn? Hur sann den är,
hur frisk att njuta!
Ej den, som håller sanning kär
på sådan lögn vill pruta.

På djupet vilar kärleks ro,
i höjden kärlek vilar.
Se, månen ler i disigt bo
vid fall av stjärnors pilar.

Den har ej hårdhet, köld som sten,
ej sfinxens bärnstensöga.
Den lägger silverrand på gren,
vill allt i skönhet löga.

Det är den snälla ungdomsvän,
som bröst kan värma,
som i mystik ej skrämmer, men
vill glädja och beskärma — —

— — — — —
En förälskad så kan måla,
draga gull ur ödslig sten,
sång ur fattig gren...

*

Kattor jämra och vråla,
stinka vid häck och håla,
dansa i aftonsken.

Nya djur gå i strid,
snart skola småtigrar födas,
paras, slåss och dödas.
Skrän som av smärta i brinnande stund.
Månen, matt och rund,
stel som ett bärnstensöga,
stirrar kallt i det höga...

I VÄNTRUMMET

Doktorn har en tavla här i salen,
där vi vänta domen, ni och jag.
Landskap klarnar bakom farstusvalen,
där står björken, nedanför står alen
sköljd av vattendrag.
Ström tycks kåra — glitter och behag...
Och vi vänta domen, ni och jag.

Förr jag var här med en ringa skada,
som han läkte fort och lent och lätt...
Jag har aningar, ej av de glada,
mörka skuggor fläkta kring mig tätt.

Och jag ser i oro vattnets glitter,
mörkblå streck — det glittret är ej gott.
Björkens ljusa krona gör mig bitter.
Huset har en ödslig prägel fått.

Bräderna de äro vackert röda,
men det röda tycks i blodfärg stå,
tomt som öknen... Äro de väl döda,
dem jag trodde förr bak dörren gå...

Du som sitter där med handen sårad,
och som läkes om en månads tid,
du kan än av tavlans ljus bli dårad,
du kan andas av dess sanna frid.

Du kan leka, att de två som bo där
ha i båten stigit ner helt nyss.
Långt bak uddars vassar nu de ro där,
skämta eller mötas i en kyss.

Nej, den kväljer mig den ljusblå röken.
Nej, den straffar mig den klara duk.
Syster — får jag vänta länge, fröken? ...
Låt mig slippa solen. Jag är sällsamt sjuk.

Jag vill skynda mot de skuggor alla,
skynda fort, fast starkt mitt hjärta slår.
Ljuva landskap — men cypresser kalla
på en ö, där döda vattnet står.

Detta landskap i mitt sinne stiger,
hur det kyler syns det mera sant.
Till figur på tavlan jag mig viger,
står min skugga på en öde brant ...

Du som sitter där med handen sårad,
och som läkes om en månads tid,
må av doktors tavla lätt bli dårad,
du må andas av dess sommarfrid.

Du kan leka, att de två på vatten
seglat ut i dag...
farit ut vid lärksång i det blå.
Jag tar annan båt i mörka natten
på ett stelnat vatten.
Frid med björksus, lärka — icke så!
Annan frid — men frid ändå!

VRESIG FACKLA

Putt, gnister, furr, fnatt!
Hur min låga flämtar matt!
Fusel och fladder, dirr och dus.
Tror, att jag mörknar vid pip och sus,
där i ett kvavt och kväljande os...

Åh, hur ville jag icke braka,
flyga, spraka
fram som en sund och flammande ros.

Slå mig i marken bara
åter en gång, och spara

ej på slagens kraft,
då skola lågorna snart bli klara,
skjuta friskt ur sitt torra skaft.
Slå mig mot jorden ej!
Allt för mjuk! Nej,
slå mig i grus och sten,
ökas mitt svaga sken.

Då skall jag sträva fram ur mitt bolmande hus,
då skall jag sväva upp med ett renare ljus,
stiga i lyckligt brus.

Furr, tassel, flas, flitter . . .
Glitter, glitter!
Då skall jag värma, glädja den, som är tung och
bitter,
lysa stark och öm.

Det var mitt fackelhjärtas dröm!

SVAR PÅ BESTÄLLNING

I

Det kom en beställning på bofinksdrill
och några blomstervaror till.
Men ej man kan som beställarn vill,
när lynnen irra och jaga.
Som hövlig handelsman ändå
jag bugar: Får beklaga
att ärad kund skall gå!

Dock satte jag mig att skriva idyll.
Idyll, förgyll, idyll!
Men etter flöt ur pennan
som nattregn rann i rännan.

I rosenträt gick mask
så krälände, svart och rask.

Dra du till Gehenna!
Nu vill min penna
skriva om solrött och månskenstyll.
Idyll, förgylld idyll!

II

Nej, må man lugnt och varsamt tala,
med saklighet... Nu säger jag:
En hane hörs i fjärran gala,
en stare visslar sina morgonslag —
en serie
förutan drill och bråk.
En serie
av jämna silverstråk.

Och våren gryr,
hon lockar bakom skog till äventyr.
Mot havet går ett skepp med spända segel...
Den vita vattenfågeln flyr
på bucklig spegel
mot stora äventyr.

Men de ombord, de gå i misstro alla
och vänta gny och väsen, stormar kalla
samt svall, som driva upp och slita ut
och riva händer, mast och klut.

”Lugnt är det ej

Nej!

Svart går i sinnet som pest.

Himlen mulnar,

hjärtat kulnar.

Finns det kvar av fröjd en rest?

Alla strängar slå tillsammans

med ett skorr i våra själar

som när stormar tacklen rysta.”

”Sorgens arma trälar!

Varen tysta

allesamman!

Tyst!”

Rår tystnad här, den föder

ett vrål, att gå mot molnets rand.

Rår friden här, den smyger

med tigertand.

Dock — kanske resan blir som sommarferie,
en lätt — med serie
av hamnar som ett blomsterband.

III

Vi stiga i land
på vacker strand,
dit båt gått tyst i lä
som barn till modersknä.
Där luften av vänskap är fylld.
Idyll, idyll, förgylld!

Ja, låt oss drömma, de bliva där
som glada barn igen.
”Och är du min bror, så har du mig här!
Förr var jag grym, min vän!
Vad fattades oss därborta?
Man glömde mod och hopp.
Lyckans stunder allt för korta,
frusen själ och kropp.”

”Vad gäller vår upptäckt? Vad säger kompassen?
den darrade förr — den darrar ej mer,
ty intet darrar, där godhet ler.

”Här är den stora sundhets ö,
den vida stranden,
som låg som dröm och frö
i mörka mänskoanden.”
Intet framför, intet förflutet,
allt i ett tindrande *nu*,
inom ett valv av trygghet slutet,
kära, trofasta du!
Av fröjd min själ är fylld...

Idyll, idyll, förgylld!

IV

Nej, må man lugnt och varsamt tala,
i saklighet. Nu säger jag:
En hane hörs i fjärran gala
och staren visslar sina morgonslag.

De pejla vad jag skrivit, mumla bara:
”Just som vi önskat närapå!
Men varför skulle han ändå
det mörka stänka upp, med sorg och fara?”

”Om blott han strukit maskens kräl
och andra ord som sura kart,
så skulle stycket, vid vår ledsna själ,
dock vara användbart!”

*

Etcetera, med mera . . .
Man vill nog rekvirera,
men ej det blir som beställarn vill,
med rotfrukt eller bofinksdrill,
när lynnen irra och jaga.
Som hövlig handelsman ändå
jag bugar: Får beklaga
att ärad kund skall gå!

ATT SMALTA MATEN

Vi möttes efter många år,
men knappt han bar ett grånat hår.
Hans ögon bottenklara,
där värme brann och klokhet log.
Han hade rymt för fara,
och dykt för strid och sluppit knog,
och nöd och brist . . .

Ånej, ånej, så var det ej!
Han var en tapper livsartist.

”Fyll i mitt glas”, han sade,
när vi en afton hade
i trygg och varsam fröjd.
”Den här minuten duger!
Jag suger
din gyllne druva nöjd.
Ute är våren stark och grön,
inne samkvämsvärmen skön.
Jag är på glädjens höjd.”

*

Som barn man hört hur tältkonstnären drog
ur bältet dolken, som han slök.
En annan eldkol på en skyffel slog,
och tuggade vid sken och rök.
En tredje fick en klippa lastad på
sitt bröst — och lät dem sen med släggor slå.
En åter, lärt med spik sig genomstinga,
den nästa föll på stålblå klinga,
och fästet gnistrade i magen.
En riktig värja — klart som dagen!

När väl de slutat logo de.
En nätt triumf, fast måttlig lagerkrans.
De bugade — och åto någonstans
en anspråkslös supé.

— — — — —

Vännen här, som satt framför mig,
i vars sinne våren tycktes brisa,
hade druckit djupt av orättvisa,
gått i svält och pilregnesskur.
Slukat stål — men kunde livet prisa
trots var genomgången kur.

Kniven äkta, som han äta fick —
den i smälta gick!
Klippan, som de lade på hans bröst,
hade nära kvävt hans röst,
men den brast för styrka inifrån.
Värjan, som de rände i hans hjärta,
tog visst eld som spån,
föll i flarn — om ock vid smärta.

Jag ämnat att beklaga skolkamraten,
men strax han yttrade i stilla löje:
”Sånt nämnes icke konst och icke nöje,
det kallas för att smälta maten.”

En vardagsvanlig livsfakir,
som tar mot evigheten stöd,
som drar ur galla druvosaft
ur mordstål elixir
och trollar glöd till bröd.
Han vandrar vid sin avgrund trygg och strider,
en utsikt, som tycks minska huggens kraft,
som spikskur till ett solregn sprider.

*

”Den här minuten duger!
Jag suger
din gyllne druva nöjd.
Ute är våren stark och grön,
inne samkvämsvärmens skön.
Jag är på glädjens höjd!”

FANTASIBARNET

”Det stiger en ton i mitt huvud, far!
Av röda stråkar darrar och drar.
Nu bubblar ett horn, en flöjt går i sus,
då ser jag vägar i månskensljus,
där nattvind på vingar far...”

”Till doktorn få vi vandra,
så blir du lik de andra.”
Och doktorn tar sin flaska klar,
vars vätska mullens sundhet har.

Vid första skeden blir gossen död,
vid andra skeden han slumrar röd,
vid tredje rabblar han vers i rad
om vita skyar och gröna blad.
”Åh, hela världen! Hur ljus den var!...”

”Till lärarn få vi vandra,
så blir du lik de andra.”
Men lärarn drog sin stav,
en väldig stöt åt luften gav,
sen ställde han fram en kub så fin.
Då sade barnet med trotsig min:
”den liknar en flaska vin”!

”Häm! Häm!
Skäms och tänk
på åsnebänk,
på åsnebänk!”

”I huvet dansar en flicka, far,
hon inga kläder och skodon har,
men bara mörka lockar,
som falla i lätta flockar.
Hon springer omkring med snö vitt hull
och slår med foten siffrorna kull.
Kring hennes gestalt en vårluft drar ...”

”Till smeden få vi vandra,
så blir du lik de andra.”

Nu säger smeden med allvar så:
”Hugg till, pass på!”
men pojken svarar: ”Se, elden där,
den är mitt hjärta kär,
den liknar en morgongryning, smed!”
Då ropar smeden vred
och högt för alla:
”Dig vill jag nyttig kalla!”

Snart fadern dog och lades på bår,
men sonen grånad i världen går.
Nyss såg han en mörk och blänkande skog,
kring bröstna stoder en hymn det drog,
som fyllde hans tysta kupa
med toner, milda och djupa.

Men utanför rutan bullrar och drar,
där blåser nordan och flingan far,
och där står världen, glad och sträng,
med kyssar och vilt gemäng.
Hur människor sträva och svälta
och kämpa i sol och sälta!

Han ler åt sig själv, han säger då:
"Huvudet av! Låt gå!
Huvudet av, att säljas i korg
på grönsakstorg!"

SÅNGER TILL MOLNA

T a v l a n

Ser dig med blom i handen
mulen, men mild ändå,
ser dig vid ljusa stranden
sund i din fägring stå.
Skyar i friska flockar
skrida i sommardag.
Trädet med yra lockar
böljar i mörkt behag.
Känner ditt unga sinne,
eld bakom marmor gömd.
Ser dig som vackert minne,
ser dig som kärlek, gömd.

Strålar till mig du sänder,
fast du ej känner mig.
Blodet sig sakta tänder,
glädjen slår ut för dig.
Bägarn med svarta drycken,
besk, med sin gröna fragg,
drack jag — och slog i stycken
äran vid sorg och agg,
henne, som skulle bliva
lyckan för mig, jag fann
endast ett törne giva,
dagen i ängslan brann.

Jag med ett ris i handen
störtat mig själv emot,
stått intill avgrundsranden,
kringblåst av storm och hot,
sökte mitt hjärta finna,
tappat i vilt tumult.
Funnet! — det kan ej brinna!
Is! det av is var fullt...

Då som ett ljus från nejder,
där, i sin ungdom gå,
fria från dagens fejder
klaraste syner blå,
sändes av dig, du unga,
strålar till fattig själ.
Böljorna fria gunga,
fåglarna åter sjunga.
Ledsamt, farväl, farväl!

Du skulle aldrig döma
mig som en högmods man,
du skulle ej berömma
det, som jag dåligt fann.
Du skulle aldrig vrida
hågen mot fåfängt prål...
Nej, ge mig lugn för strida
känslorna vid din sida,
göra mig stark som stål...

— — — — —

Tack för ditt ljusa budskap,
Tack för den sköna syn.
Tack för din pannas allvar,
bild under sommarskyn!

FÖRVANDLING

Kalla snö, snö som snöar
över alla fält och sjöar,
snöa tystnad ner!
Kom, du svala ro och bädda
bolster åt mig, överklädda,
översållade med stjärnor
av din lätta skörd!

Men det mörknar. Ännu faller
frusna iskristaller.

Är det vita vallmoblom, som bära
ro i sina kalkar!
Hur det svalkar,
hur all hetta nu försvinner...
Icke mer det brinner... — Allt är tyst.

FÖR DIG FINNS PLATS...

Hur trångt det än må bli på jord
för dig finns plats ändå,
barmhärtighetens hand, som binder
ett band för smärta med ett mänskligt ord
på vredens jord
bland röda rovdjursdåd och svarta taggtråds-
hinder.

När blodet vätte dina kinder
du, som för staten stod och slet
man vet
du dyrkade barmhärtighet.

*

Men därute... Sammanbitna tänder
raglande led, som mot varandra stå
att vrida och borra...

Fasa störtar fram mot fasa.

Se därute! Bränder gå mot bränder,
haglande stritt de dödens skärvor slå,
irra, vissla och skorra.

Splittra ramlar över blodig trasa.

"Fredens duva" vi vinkat åt
värpte granatägg, som springa.

Vingarna voro av pansarplåt
Näbbet ett asgamsnäbb. Framåt!

Ryta och springa,
stinga!

Digna och stinga.

Den sista tanke heter Plikt, du vet!...

Den allra sista blev: Barmhärtighet!

Kvällshimlen bär
färg utav mörker och ros.
Ensam jag är,
timmarna rinna sin kos.
Räknar jag år
räknar jag sår
räknar jag mörka bekymmer.
Ensam jag är,
kvällsmolnet bär
rosor på svart när det skymmer.

Jorden mig bränt
— ofta i elden jag log —
döden jag känt,
såg vid en blixtnär jag dog.

Häpen jag fann
yngling bli man
glädje bli gråt och bekymmer.
Ensam jag är,
kvällsmolnet bär
rosor på svart när det skymmer.

Förr när oron brände mig,
sjuk och fattig jag kände mig,
visste ej av vad jag borde veta.
Nu när de lärde svärja på
att jag en diktare är ändå,
vet jag att lågor heta
ständigt mitt hjärta kringsvepa må,
vet jag, att oron, svart och stor
ständigt skall vara min gäst och bror,
vet jag, att morgon skall heta Svida
vet jag att afton skall heta Kvida
vet jag, vet jag att lugn och ro
aldrig i hjärtat få stadigt bo.
Svaret på frågan om lycka drömd:
"Rik fick du bli, och fördömd!"

JAG HAVER NOG

På dörrn du manande och envist bankar:
Kom ut och se! naturen vaknar snart.
Det kvittar mig: Jag instängd lycklig vankar.
Det flyger fåglar uti mina tankar,
det växer lövträn uti mina tankar,
det sitter stjärnor där, som blänka klart.

Du ler och säger: Du får endast smärta,
om du går ensam utan flickans tröst.
Jag haver nog. I kläder ljusa, bjärta
hon vandrar huslig inuti mitt hjärta
och fäster små gardiner i mitt hjärta
och tänder bloss i vinter, vår och höst.

När världens fåglar dö, då rusa mina
så silvervita ut i solens ljus.
När jordens bäckar frysa, frusa mina,
och när dess lövträn tystna, susa mina.
När världens vänner svika, brusa mina
så varma sånger i mitt hjärtas hus.

INNEHÅLL

Förord	5
------------------	---

I

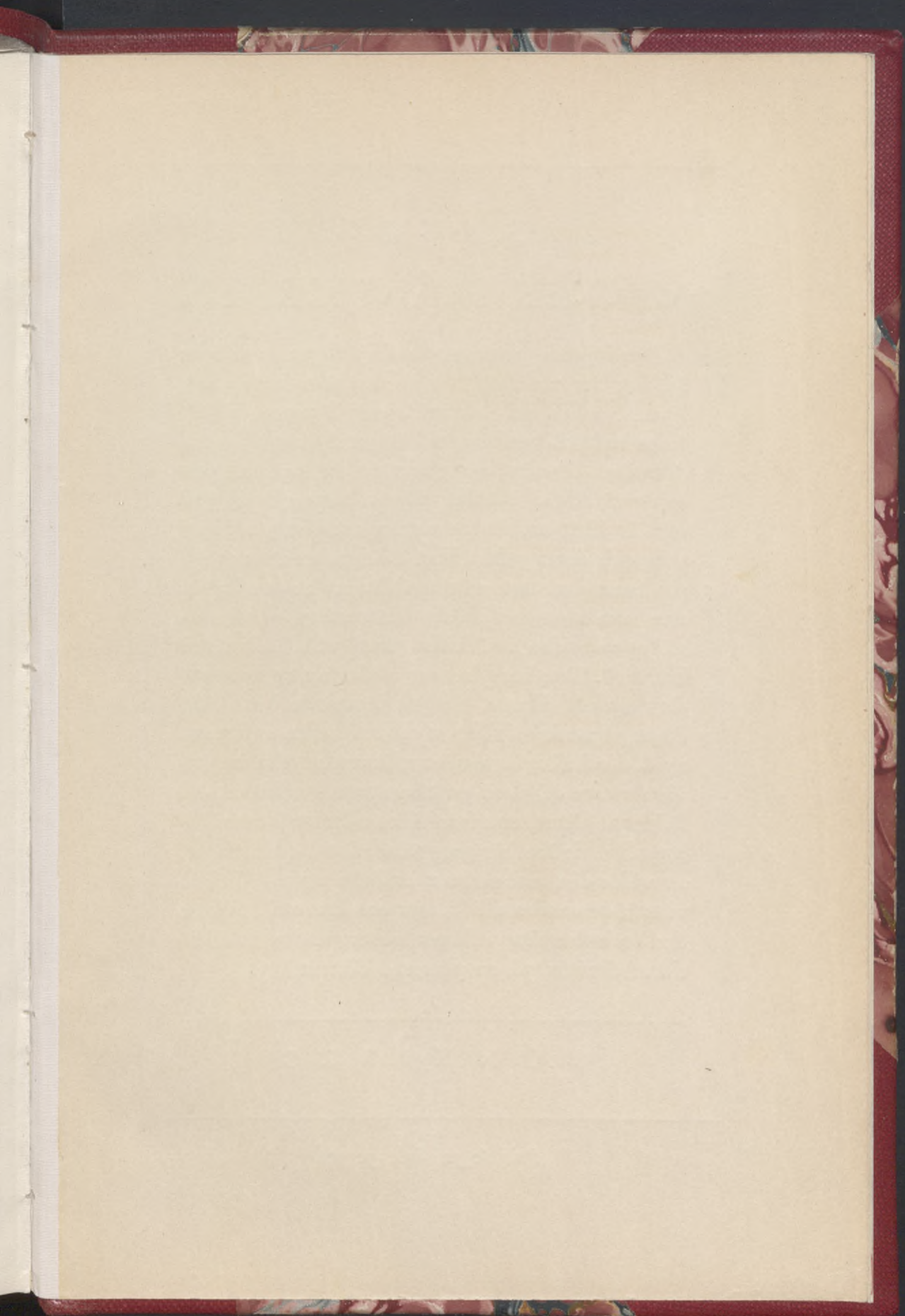
Mitt barndomshem	15
Rosig uppå kinden dröjer	17
Frida ensam enar jordens fröjd	20
Sen mina tankar lodat de branta	22
Längtan	24
Bliv icke ond för att ej vid en altarlågas ljus	26
Till livets slut jag kommer att förfäras	28
Kom grymma död en afton och tag mig bort med dig	30
Anser Frida såsom jag, att vindar äro anförvanter	32
Till dödens ö	35
Gud, du som ser mig	38
Mignon	40
Överdrivna ord	43
Efteråt	46
Där våren rår med eolsharpor susande i vinden	50
Vänlig visa till fosterlandet	52

II

Goda, kärva land	57
Slå cirklar ej för mig och rita icke	58

I brasans dagar	59
Hovsekteren	62
I himlens klara sal	66
Lägga stjärna	70
Byta blod	75
Hopplöst fall	77
Att klarhet hitta i tidens frågor	81
Åh, Ironi med liten silverlans	82
Till den nye	84
I skimmerlandet	86
Morgonväckning	88
Dimstråk	93
Hämmarkväde	95
Gamling vid strömmen	99
Ut du går min son	102
Ett avsked	103
Krånglig karl	105
Besvärjaren	108
Nattstycke	114
I väntrummet	119
Vresig fackla	123
Svar på beställning	125
Att smälta maten	134
Fantasibarnet	138
Sånger till Molna	142
Förvandling	146
För dig finns plats	148
Kvällshimlen bär	150
Förr när oron brände mig	152
Jag haver nog	153

Stads 28/12
8/16

BIRGER SJÖBERG

MINNEN FRÅN JORDEN

Föreliggande postuma samling dikter av Birger Sjöberg har sammanställts av den bortgångnes vän Ernst Norlind och lektor August Peterson, vilken länge bedrivit forskningar i Birger Sjöbergs liv och diktning. Urvalet har gjorts ur ett mycket stort material, och all tänkbar hänsyn har tagits till vad som är känt om skaldens egen inställning till sina verk och deras publicering. Därigenom framträder samlingen inte som en efterskörd av mera efemärt slag utan som en fullödig diktsamling, värdig att ställas vid sidan av "Fridas visor" och "Kriser och kransar". Den kompletterar bilden av en stor modern svensk diktare, sällsynt intagande i sitt löje, djupt gripande i sin ångest och sin starka upplevelse av död och förgängelse, en glänsande lyrisk improvisatör men också en genialt expressiv ordkonstnär. Dikterna härstamma från olika tider av Birger Sjöbergs liv; de äro här grupperade i två avdelningar, av vilka den ena närmast ansluter sig till "Fridas visor", den andra till "Kriser och kransar". Bokens titel formulerades av Birger Sjöberg under hans livstid med tanke på en planerad diktsamling.

B O N N I E R S

Pris 6: 50, inb. 9: 50.

22

1862

ORDEN

3-

JOHN JOHNSON
BOKBINDARE
GÖTEBORG

